

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי כ"ב חשון תש"פ | דף היומי בבלי: גדה כח.

דף היומי בהלכה: מסעיף ב' עד תחילת סימן תמ"ז.

מוסר: שמירת הלשון - שער התבונה פרק י"ג 'והנה כל' עד פרק י"ג 'יש שמורגל'.

קנין חכמה הלימוד השבועי: חובת הלבבות שער התשובה פרק ט עד פרק י

העובדת הזרה פנתה להורים: "יש לי שידוך בשביל הבת שלכם" | עמד וצעק צעקות
נוראיות: "מסכת בבא קמא - מה יהיה עם ר' נחום!!" | 1765

פרשת השבוע

**ההורים נדהמו. העובדת הזרה הגויה שלהם
מציעה שידוך לבתם! לאן הגענו...? הם
רמזו לה בעדינות כי אין זה העסק שלה ואין
לה הבנה בכך, אך היא לא ויתרה...**

כאשר מגיע הרגע של הישועה, הקב"ה לא ממתין אפילו רגע אחד

והיא עדיין מחפשת את בעלה העתידי.

הוריה שהיו אנשים אמידים מאוד הרשו לעצמם להעסיק בביתם כמה עובדות זרות (גויות) שהיו דואגות לטיפוח וניקיון הבית. לכל עובדת זרה היו שעות מיוחדות בה היא היתה באה לנקות, לאחר שעבדה בכמה בתים נוספים.

והנה, באחד הימים מגיעה אחת העובדות הזרות אל ההורים ומבקשת לדבר עימם דבר מה. ההורים לא הבינו מה כבר יש לה לדבר עימם, אך נענו לבקשתה. "יש לי דבר מיוחד לספר לכם", פתחה ואמרה במבטא הבולט שבדיבורה. "כידוע לכם, לפני שאני מגיעה לנקות את ביתכם, אני עובדת בבית חרדי נוסף, הממוקם בתים ספורים מביתכם. בדירה זו ישנו בחור חרוץ ומיוחד בן שלושים, אשר גם הוא מחפש כבר זמן רב שידוך, כפי הבנתי, ולפי דעתי נראה לי שהוא דווקא מתאים מאד לבתכם, המחפשת גם היא זמן רב מאד בחור טוב".

ההורים שמעו את דבריה ונדהמו, שכן מי מציעה לבתם שידוך, עובדת זרה גויה?! לאן הגענו שאנחנו צריכים לשמוע הצעה מעובדת זרה שבכלל לא מבינה מהו העולם החרדי. בהתחלה הם לא התייחסו לדבריה ורמזו לה בעדינות כי אין זה העסק שלה

"מד' יצא הדבר" (בראשית כד נ)

הגיע אלינו מעשה מופלא שאירע בזמננו, כפי שסיפרו שדכן ירושלמי המכיר את הסיפור מקרוב: "היה זה לפני זמן מה בלונדון שבאנגליה, כאשר עסקתי בשידוך של נערה ממשפחה חשובה, עשירה ומפורסמת מאד. הבת היתה מושלמת בכל התחומים: בעלת מידות טובות, יראת שמים טהורה, וכסף לא היה חסר למשפחתה, אך על אף שהיא נפגשה עם מספר בחורים משום מה לא הצליחה למצוא את זיווגה. טובי הבחורים מכל עולם הישיבות הוצעו לה, עם רובם היא אף נפגשה, אך תמיד השידוך נעצר בשלב מסוים וירד מהפרק. לא שהיא הייתה בררנית, אך משמים זה לא היה זה.

השנים חלפו והיא הגיעה לגיל 28. ההורים כבר התייאשו לחלוטין. אפילו השדכנים כמעט הפסיקו לטפל באותה נערה ומשפחתה - הם פשוט ידעו שכבר שנים לא יוצא מכאן מאומה וחבל על כל מאמץ והשקעה. לאחרונה, אף כשעלו הצעות על בחורי ישיבה מיוחדים במינם, הוריה כבר לא התרגשו ועוד לפני שיצאה לפגישה הם היו בטוחים שזה בזבוז זמן. כמעט וכל חברותיה בנות גילה כבר היו נשואות עם ארבעה עד שישה ילדים!

ואז עצר האב, לקח אויר ובדמעות חונקות הוא המשיך ואמר: "כולנו חייבים ללמוד מכאן, כי במקום לבזבז כל כך הרבה אנרגיות על אכזבות ותסכולים ועל שידוכים שלא יוצאים לפועל, אנו צריכים להשקיע את הזמן באמונה וביטחון מלאים בה' יתברך, ולהחדיר בלבנו את העובדה שה' הוא בעל הבית היחיד בעולם, והוא גם אב רחמן.

"דעו לכם, כי לא פחות ממה שאני ריחמתי על בתי שלא מצאה את זיווגה, גם הקב"ה ריחם עליה ודאג לה לא פחות ממני. ורק הוא, בכוחו הכל יכול ובדעתו השלימה ידע שעדיין לא הגיע הזמן. משמים סיבבו כי גם בתי וגם חתנה היו צריכים להגיע עד לגילאים כל כך מבוגרים, כי כך גזר בורא כל העולמות. והנה, מיד כאשר הגיעה השעה בשמים, לא המתין הקב"ה עד שיגיע שדכן מקצועי, 'משלנו', ויתווך בין הצדדים, אלא שלח לנו את הגויה והיא בעצמה ביצעה את השידוך. כי 'הרבה שלוחין למקום', וכאשר מגיע הרגע של הישועה בשמים, הקב"ה מוציא את הדבר לפועל מיד.

"האמינו לי רבותי", סיים האב את דבריו, "חבל, חבל לבזבז את הזמן על הרגשות של צער ומרמור. עלינו להתאזר באמונה שלימה בבורא עולם שהוא משגיח עלינו בכל רגע ומנהל את חיינו והוא קבע את הרגע והשניה בו תבוא הישועה, ורק על ידי שנבטח בו, ונחיה בשמחה ובשלווה, תוך כדי תפילה, נזכה ליהנות מכל רגע בחיינו".

(פניני עין חמד חיי שרה תשע"ו, מעובד מ'קול ברמה' - בטאונה של רמת אלחנן)

ואין לה הבנה בכך. אך לאחר הפצרות רבות, ומכיוון שהבחור היה גר מספר בתים מהם, אכן נערכו בירורים על הבחור והשניים החליטו להיפגש.

הבת נפגשת פגישה ראשונה, ורוצה להמשיך. נס! הם ממשיכים פגישה שניה ו...שניהם חפצים להמשיך, עד שלאחר שבוע אחד בלבד הם מחליטים להינשא. ההורים הנרגשים לא ידעו את נפשם. הבחור מאד מצא חן בעיניהם, הוא למד באחת הישיבות המובחרות, היה עליו אמיתי והכל אמרו כי עדין לגדולות.

לאחר זמן קצר נערכה מסיבת האירוסין. אבי הבת הנרגש קם מאושר מכסאו וביקש לומר כמה מילים לכולם. הוא לקח את המיקרופון לידיים, ואז הוא פרץ בבכי. "רבותי היקרים", אמר בקול חנוק מאושר, "אינכם מבינים מה אירע פה. במשך כל-כך הרבה שנים שאנו מחפשים שידוך לבתנו: לאיזה שדכן לא פנינו? באיזו ישיבה לא ביררנו? לא היה אדם בעירנו שלא שמע על מצוקת בתנו. במשך שנים הוצעו עשרות ומאות הצעות לבתנו, אך אף אחד לא חשב להציע לנו את הבחור הזה, המתגורר במרחק של 3-4 דקות מביתנו.

"מכל רחבי תבל קיבלנו הצעות, אך על בחור זה מהרחוב שלנו אף אחד לא חשב, עד... שבאה גויה אחת, הלא היא העובדת הזרה שלנו, אשר נמצאת בביתנו פחות משבועיים, ודווקא הצעתה כל כך מתאימה".

לגומרה של תורה

המחזה שנגלה לעינינו היה נורא ואיום. רבי אהרן עומד לפני ארון הקודש הפתוח, וצועק לתוכו בצעקות נוראיות: "מסכת בבא קמא - מה יהיה עם ר' נחום!!"

"המסכת לא שוכחת את מי שלמד אותה, ועמל ויגע עליה"

פעם הגיע השליח עם האוכל לבית המדרש, ומצאו נעול. הדבר עורר את פליאתו, כיון שתמיד היה השער פתוח, ולא היתה כל בעיה להיכנס. הוא לא רק תמה, אלא גם נבהל, אולי קרה משהו למתמיד המופלג.

השליח החליט לטפס דרך החלונות ולבדוק מה קורה בפנים בית המדרש. למרות שחלונות בית המדרש היו גבוהים מאד, שום דבר לא עיכב בעדו. הוא הביא סולם גבוה וטיפס עליו, עד שהגיע לאחד החלונות והציץ דרכו אל פנים בית המדרש.

המחזה שנגלה לעינינו היה נורא ואיום. רבי אהרן עמד לפני ארון הקודש הפתוח, וצעק אל תוכו בצעקות נוראיות "מסכת בבא קמא - מה יהיה עם ר' נחום (היה זה כאמור החברותא של רבי אהרן, שנחלה במחלה פלונית והיה חולה מסוכן), מסכת יבמות -

בסיום מסכת אנחנו אומרים: "לא נתנשי מינך מסכת... ולא נתנשי מינך, לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאת", כלומר, אנחנו מתפללים שלא נשכח את המסכת ושהיא לא תשכח אותנו.

שאל הגאון רבי ברוך מרדכי אזרחי ראש ישיבת 'עטרת ישראל', מה הפירוש ב'לא נתנשי מינך', וכי למסכת יש זכרון שהיא צריכה לזכור אותנו?!

ותירץ על פי מעשה שהיה, ששמע מראש ישיבה אחד, ששמע מבעל המעשה עצמו. בעיירה מיר בחו"ל היה תלמיד חכם אחד גדול בתורה, בשם רבי אהרן, שישב כל העת בבית המדרש ולמד תורה מבוקר ועד ערב, עם חברותא בשם רבי נחום.

כל כך גדלה התמדתו, שגם לארוחת הצהרים לא הגיע לביתו, והיה אדם אחד שהביא לו את מאכלו לבית המדרש.

למדנו מכאן, אמר רבי ברוך מרדכי אזרחי, שיש מושג כזה שהמסכת לא שוכחת את מי שלמד אותה, ועמל ויגע עליה! וכמובן שכל זה יפעל רק אם התלמיד חכם למד את המסכת מתוך קדושה וטהרה, וללא הפסק - שלא השיח בדברי חולין באמצע הלימוד, וכו'.

וכי תוכלי לשכוח את כל הפעמים שלמדתי אותך ביגיעה ובעמל, מסכת בבא מציעא - האם תשכחי את החולה, הלא למדתי אותך פעמים רבות!..."
כך צעק כמה פעמים אל תוך ארון הקודש, ושב ללימודו.
ור' נחום החולה הבריא ושב לאיתנו.

אולי הסיפור שלך? יגרום ליהודי להתחיל דף היומי!

שלח את סיפורך ל- Info@dirshu.co.il ותזכה שבזכותך עוד יהודים יתחילו ללמוד דף היומי

יהלומים מגדולי ישראל

כשהגענו לדלת הבית נפרד רבי שמחה זליג מהיהודי התמהוני בהארת פנים מיוחדת וענה לו על שאלתו בפעם העשירית: "כן בני, אתה יכול להתחתן"... היה נראה שב"ה זו הפעם האחרונה, אבל לא חלפו שני רגעים ונקישות קלות נשמעו על הדלת...

"לעולם יהא אדם רך כקנה" - הפירוש המופלא של הדיין מבריסק

זליג ששמע את השאלה השיב: "יא מיין קינד" (כן, בני). השניים נפרדו, מיהרתי לעבר ר' שמחה זליג, אך התמהוני הנ"ל שב שנית כמי שאינו בטוח שהרב הבין את השאלה. הוא שאל שוב בלחש. ר' שמחה זליג שמע והשיב: "יא, מיין קינד, דו קענסט חתונה האבן" (כן בני, אתה יכול להתחתן).

האיש נפרד, אך עצביו המתוחים החזירו אותו בשלישית, הוא ביקש לשאול עוד פעם. ר' שמחה זליג שכבר עלה מדרגה אחת לעבר ביתו, נעצר, שמע, והשיב בסבר פנים יפות: "יא מיין קינד, יא, דו קענסט חתונה האבן".

הדיין ר' שמחה זליג עלה עוד שתי מדרגות, והאיש שפסע כבר כמה פסיעות לתוך בית המדרש, שב על עקבותיו, עלה אחריו, שאל מה ששאל והדיין השיב: "יא, מיין קינד, יא, (כן בני, כן). כך עוד כעשר פעמים, במעלה המדרגות. כשהגענו לדלת פתח הבית, היה נראה שאכן ב"ה זו כבר הפעם האחרונה. הדיין נפרד ממנו בהארת פנים מיוחדת: "לילה טוב, יא מיין קינד, אתה יכול להתחתן".

חלפו שני רגעים ונקישות קלות נשמעו על הדלת... חשתי שמא ההוא עומד על המפתן ושאלתי את הגאון ר' שמחה זליג האם לנעול את הדלת ולא לפתוח. הביט עלי ר' שמחה זליג

שח הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל סיפור ששמע מיידו רבי וועלוול אידלמן זצ"ל, שהוא זה שהיה נוכח בשעת מעשה. "כדאי לכם לשמוע את העובדה, גם אם כבר שמעתם אותה פעם אחת", ציין רבי שלום זצ"ל, "כי ישנן עובדות שאפשר לשומען ולספרן גם עשרות פעמים, וזו אחת מהן..."

נער הייתי והתגוררתי עם הגאון רבי שמחה זליג ריגר זצ"ל, הדיין מבריסק, במשך כמה שבועות - סיפר רבי וועלוול אידלמן. היה זה בימות הקיץ החמים כשבן משפחתו של ר' שמחה זליג, שלא רצה ללון יחידי, ביקש ממני לבוא ולהתאכסן בביתו במשך אותם שבועות. הבית הדל בו היה גר באותה תקופה היה בעליית בית הכנסת, בו עסק בתורה במשך שעות היום, ואני מספר פרט זה כדי שתבינו את הסיפור אח"כ.

ביום הראשון, היינו בלילה הראשון, המתנתי בבית הכנסת, וכשהבחנתי שר' שמחה זליג סוגר את הגמרא ונעמד לצאת מבית הכנסת, קמתי גם אני ממקומי ויצאתי ללוותו, אך אז ראיתי שהחל להתלוות אליו יהודי תמהוני תושב העיר. בתחילה לא התקרבת כלל, אך משראיתי שהתמהוני לא מרפה ממנו, ניסיתי לעמוד קרוב יותר, אולי אסייע לו לר' שמחה זליג. שמעתי שהוא שואל אותו שאלה בעניני שידוך. רבי שמחה

היהודי יצא את הבית, ולא שב...
 הגאון ישב על מיטתו. לא יכלתי להתאפק, ושאלתי בקול: רבי,
 עד היכן?! רבי שמחה זליג לא התרעם על שאלתי, והשיב גם
 לי בהארת פנים. הוא הקריא בקול עייף וחלוש את דברי חז"ל:
 "לעולם יהא אדם רך כקנה ולא יהיה קשה כארז..."

בבוקר מיהרתי לעבר חתנו של ר' שמחה זליג, סיפרתי לו
 בהתרגשות את הדברים כהווייתן, פשוט ביקשתי לטכס עצה איך
 לסייע לר' שמחה זליג להיפטר מהאיש בדרך כבוד. חתנו חיך
 ואמר לי: "בחור'ל, זה לא מהיום ואף לא מאתמול. מה שראית
 אתמול בלילה, אינו חדש - כבר תקופה של כמה שבועות שמדי
 לילה הדבר חוזר על עצמו - בדרך המובילה מבית הכנסת לביתו
 הסמוך של ר' שמחה זליג, והוא ממאן שיפגעו בו, וברגשותיו,
 לרעה".

הבנתם? שמעתם?... גיוואלד!

(להגיד, הובא ב'אגדאנק' פר' חיי שרה)

והשיב בפשטות: "לא, שיכנס וישאל!" האיש נכנס ושאל, והדיין
 הישיש הביט עליו והשיב: "יא, יא, מיין טייערע קינד, כן, הנך הגון
 וראוי להתחתן".

היהודי התמהוני נעמד בצדי החדר אחוז עצבים וטרוד
 בספקותיו, וכשהדיין הישיש הניח את המגבת על כתפו ליטול
 ידיים לאכילה, הוא פסע רץ במהירות ולחש לו באוזניו את
 השאלה. ר' שמחה זליג הפנה את הראש לעברו: "יא מיין קינד,
 יא". כך עוד פעמיים, בשעת הסעודה עצמה. האיש המתין בצד
 כוסס את ציפרניו בדאגה, עד לאחר ברכת המזון, ושאל שוב,
 ר' שמחה זליג השיב: "יא, מיין קינד, יא". מה הוא אכל כבר, ר'
 שמחה זליג, פת קיבר עם... אבל אין זה מעניינינו כעת.

הוא קם מכסאו, צעד לעבר המיטה. אח"כ פשט את ה'טלית
 קטן, ו...היהודי התקרב בפעם האחרונה שאל וקיבל תשובה
 חיובית: "יא מיין קינד, יא, דו קענסט חתונה האבען". הוא חיך
 לעברו בשמחה מיוחדת ובלבביות: "יא, מיין קינד. לילה טוב".

השונות היומי

שאלתי מחבר חפץ שיש עליו אחריות, והוא ניזוק - האם עלי לשלם?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

סי"ח). וגם הסוברים שכשיש ביטוח אינו פוטר את השואל, יתכן
 שבאחריות כן פוטר, כי ביטוח בא ע"י תשלום פוליסה של המבטח,
 יוצא שהמשאל קנה את הזכות בכספו ואינו פוטר את השואל,
 אבל כשהחברה מחליפה באחריות יוצא שהמשאל לא נחסר, ויש
 לפלפל בדבר. אכן בנדון השאלה שהשואל גרם נזק בשימוש לא
 נכון, מסתבר שאינו זכאי לאחריות החברה וחייב השואל לשלם.

שאלה: השאלתי מקדחה והשואל השתמש בה לקידוחים
 קשים ממנה והמנוע נשרף, ויש אחריות למקדחה תוך שנה
 לקנייתה. האם השואל חייב לשלם, או שכיון שיש אחריות של
 החברה הרי הוא פטור.

תשובה: נחלקו הפוסקים בשאל חפץ שיש עליו ביטוח ונזוק,
 האם חייב לשלם, והאריך בזה בספר פתחי חושן - שאלה (פ"ח

לא מחכים למסכת הראשונה
 מתחילים כבר במסכת האחרונה

האזינו עכשיו בקו השיעורים של 'דרשו'
 077-2222666 שלוחה 2

הרב אפרים סגל
 שיעור דף היומי עברית/אידיש

הרב מאיר שפרכר
 שיעור דף היומי בעברית

הרב אליהו אורנשטיין
 שיעור דף היומי (מקוצר) בעברית

מה רע בבחור שאין קולו ערב??

מדוע בחר המשגיח לספר לאבי המדוברת על קולו של הבחור שאינו ערב? כיצד הגיב מרן החזון איש כשהגר"ח ברים סירב שהוא והסטייפלער יעסקו בהכנת צרכיו לפני שפרש לשנת הלילה? איך מברכים ברכת שהכל על מיץ תפוזים? • כל אלו ועוד ב'לקראת שבת'!

אותו משגיח שאמר לאבי הכלה על הבחור המיועד כי "הכל לא בסדר אצלו", אך אבי הכלה חשב שהוא מוצא פגם רק ב'קולו' של הבחור, ואמר שגם אם הבחור לא ניחן בקול ערב, אין בכך כדי לפסול את השידוך המצויין...

"אנו מספרים השבוע גם מעשה מולא עם רבי אהרן קוטלר ששיגר שליח מטעמו לאירופה, וגם לאחר שהמטוס בו אמור היה השליח לשוב לארה"ב, התרסק באוויר, לא חשש רבי אהרן אפילו רגע אחד לשלומו, ובפיו גם היה הסבר מנומק מדוע בטוח הוא כי לשליח לא אונה כל רע.

"עוד ליקטנו מדברותיו של הדרשן המופלא רבי מנשה ישראל רייזמן, המספר על מקרה בו הגיע רבי חיים ברים להתארח בבית החזון איש, והחזון איש עצמו הכין לו את הספל והקערה לנטילת ידיים של שחרית, בעוד אחותו של החזון איש ובעלה, הסטייפלער הקדוש, סחבו עבורו את המזרן כדי שיוכל לישן עליהם. כשמחה רבי חיים שהיה אז בחור צעיר על הטרחה שטורחים למענו גדולי התורה, השווה אותו החזון לאתרוג של מצווה, שכן מקיימים בו מצוות 'הכנסת אורחים', והפטיר לעבור כי גם את האתרוג לא שואלים מה דעתו בעניין, וכיצד יש לקיים עמו את המצווה של נטילת ד' מינים.

"כמו כן מופיעים בעלון שלל סיפורים נוספים, כמו המעשה בהרה"ק מבעלזא זצ"ל שפעם סגרו את הדלת לאות סיום קבלת הקהל, אך היה יהודי אחד שנדחף בכל כוחו, ההסבר המופלא של הגראי"ל שטיינמן מדוע נפטר אב"י בגיל 40 למרות שעסק בתורה, ואילו רבא שעשה גם חסד חי עד גיל 60, הסיפור המופלא כיצד נתמנה מרן הרב שך לראש ישיבת קרלין לפני שחרבה יהדות אירופה, ועוד ועוד".

כמדי שבוע, גם השבוע מעניק לנו הרב משה הרמן, עורך העלון הפופולארי 'לקראת שבת', סקירה קצרה ומרתקת אודות התכנים המיוחדים שיופיעו בעלון שיפורסם השבוע בעז"ה.

"הבאנו השבוע קטע מרתק מספרו של רבה של שכונת 'עזרת תורה' בירושלים, הגאון רבי יחיאל מיכל שטרן מספר על האשה שזכתה שמיוצאי חלציה יהיו תלמידי חכמים מופלגים בזכות העזרה שהגישה לזוגתו החולנית של מרן החזון איש, אשר בירך אותה בברכה מיוחדת, והאיש ה'פשוט' שכיתת את רגליו להחזקת כולל אברכים בני עליה, ובזכות כך זכה לחתני רבנן", מספר הרב הרמן.

כמו כן הבאנו תיאור חי מספרו של הגאון רבי אריה שכטר שליט"א המתאר את השיעור הצבעוני במיוחד שקיבל ממורו ורבו, הגאון רבי יהושע לייב לנדא זצ"ל, שלימד אותו 'איך מברכים 'שהכל' על כוס מיץ תפוזים', בזמן ששניהם היו צמאים במיוחד.

"פרק מיוחד ומאלף בדרכי החינוך לבנים ולתלמידים הבאנו מממגידי המישרים הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א, שמתאר בין היתר כיצד הגיב איש החינוך הנודע רבי ליפא זילברמן זצ"ל, כאשר נשלח לפניו ילד שהתפרע בכיתה, ובפי המלמד היתה דרישה ברורה, לשלח את הילד לביתו עד שיגיע עם אביו בחזרה לתלמוד התורה. כמו כן מספר הרב טורק מה היתה ההערה שהעיר מרן החזון איש לאב שכעס מאוד למראה בנו המדבר באמצע תפילת 'שמונה עשרה', ומתוך כעסו סטר בחוזקה על לחיו של הילד.

"בעלון השבוע נטעם גם מנועם דברותיו של הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, אשר מספר על ענייני השידוכין המונהגים בהנהגה שמיימית, וגם כאשר הורי המדוברת שומעים 'תשבחות' גרועות מאוד על הבחור המדובר, במקרים שבהם השידוך צריך לצאת אל הפועל, אין בכך כדי למנוע מהם, כמו

***4992 או 077-2222-666**

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

42 אלף שקלים חולקו בין שבעת הזוכים במבצע הגדול של 'אחינו'

מהעלויות הגבוהות של השמחה. "זה ממש השגחה פרטית", הוא אמר, "תרמתי ל'אחינו' בלי שום קשר להגרלה הכספית, רק בגלל פעולותיו הכבירות של הארגון, והנה נוכחתי לראות שהקב"ה החזיר לי בכפל כפליים. יהי שם ה' מבורך".

אחד הזוכים בפרס של 5,000 שקלים, הרב נח ק. מבני ברק, הגיב גם הוא בשמחה גדולה: "אכן ידעתי שיש הגרלה, אבל גם ידעתי שהסיכוי שאזכה בה נמוך מאוד. מה שגרם לי לחתום על הוראת קבע זה בעיקר הרצון להתחדש בסט משנה ברורה מהודר של 'דרשו', ועל הדרך לתרום מכספי גם לפעולותיו החשובות כל כך של ארגון 'אחינו'. הזכייה הזאת באה לי ממש משמים".

הזוכים הנוספים במבצע: הרב יחיאל ה. מאלעד זכה בפרס של 5,000 שקלים, הרב אברהם מנחם ה. מירושלים והרב יעקב כ. מירושלים זכו בפרס של 2,000 שקלים כל אחד, הרב יצחק משה פ. ממודיעין עילית זכה ב-1,500 שקלים, הרב משה ס. מאופקים זכה מ-1,000 שקלים והרב אשר צ. מירושלים זכה ב-500 שקלים. אחת התגובות המעניינות שבהם נתקלה הנהלת 'דרשו' כשבישרה לזוכים על זכייתם, היתה של זוכה שהופתע מאוד מזכייתו ואמר כי הוא מעולם לא תלה את יהבו בהגרלות מהסוג הזה: "תמיד חשבתי שכל ההגרלות הללו הן מכורות, סיפורים שמספרים לאנשים כדי שיתרמו כסף. לא באמת חשבתי שמתקיימת הגרלה כזאת, וכשמתברר לי שהתקיימה הגרלה ואני אפילו זכיתי, ההפתעה שלי גדולה

המבצע הגדול של ארגון 'אחינו' הגיע לסימומו, וההגרלה הגדולה בין התורמים הרבים כבר בוצעה בפועל, זמן קצר לאחר סגירת מוקד ההתרמה וסיום המבצע.

במסגרת המבצע תרמו אלפים רבים לפעילותו השוטפת של 'אחינו', זרוע החיזוק של ארגון 'דרשו', כשכל תורם זכה באופן מיידי בחבילת שי - סטים של ספרים מבית 'דרשו', בהם ספרי 'משנה ברורה' במהדורת 'דרשו' ששמם יצא לשם ותהילה ברחבי העולם התורני ושהפכו זה מכבר לספר חובה בכל בית יהודי, כמו גם סט ספרי 'לקראת שבת' בחמישה כרכים, חיבור מיוחד במינו הכובש את שולחנות השבת בבתי ישראל.

בין התורמים הוגרלו פרסים כספיים, בהיקף של 42 אלף שקלים, אשר חולקו בין הזוכים, כשהפרס הראשון עמד על 20 אלף שקלים, שני זוכים נוספים זכו ב-5,000 שקלים כל אחד, ושלושת הזוכים הנוותרים זכו בסכומים של 1,500, 1,000 ו-500 שקלים.

ההגרלה נערכה בערב של יום שני השבוע, מיד לאחר סיום המבצע, בנוכחותם של עורך דין וצוות הנהלת הארגון. מיד לאחר ההגרלה יצרה ההנהלה קשר עם הזוכים המאושרים, ובישרה להם על זכייתם.

הרב אלישע כ. ממודיעין עילית, שזכה בפרס של 20 אלף שקלים, הגיב בהתרגשות רבה לבשורה המשמחת, ואמר כי סכום הכסף אכן נחוץ לו במיוחד בימים אלו, שכן הוא עומד לקראת נישואי אחד מילדיו, ובעזרת הסכום האמור הוא יוכל לכסות חלק

* דף היומי בבלי

* דף היומי בהלכה

* ווארט או סיפור לפרשת השבוע

* שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

"היה אצל אבא זצ"ל כהאי גוונא - שהמבוגרת הסכימה, ואבא אמר שזו זכות לה, ושניהם התארסו באותו שבוע"

שו"ת מומרן הגר"ח קניבסקי שליט"א בעניני קדימה בשידוכים

את אחי הגדול שמפאת סיבה מסוימת עדיין לא נכנס לשידוכים. נפשי בשאלתי, האם בכהאי גוונא יש לחשוש משום קפיצת כפולה - של אחי ושל אחות המדוברת? אין בזה שום חשש וכן הובא פסק של אבא ז"ל [הובא ב'תולדות יעקב' ו'ארחות רבנו'], ויש גם ב'אגרות' שלו.

ג. מה שלאח גדול אין זכות לעכב שידוך לקטן ממנו, האם גם בבנות כן? גם בנות כך, רק בשו"ע [יו"ד סי' רמ"ד סי"ח] מובא שהאבא צריך להשתדל את הגדולה קודם, אבל זה לא שייך לבת עצמה שלה אין שום זכות להקפיד.

ד. ושוב ענה רבנו לאחר: יש כאן ב' דברים א' האבא, ב' הבחור, או הבת. האבא הנהגתו צריכה להיות לא לעקוף, וזה נלמד מדכתיב לא יעשה כן במקומו וגו' ועי' בתוספות קידושין נ"ב, ואע"פ שאת הרעיון הזה אמר לבן, מכל מקום למדים מכך, כי בתורה כתוב בכללות כי לבן רימה את יעקב עשרת מונים - מאה פעמים, והתורה לא כתבה את צורת הרמאויות, וכאן היא כן כתבה את צורת הרמאות והטעם שאמר ליעקב אבינו ע"ה, כנראה כתבה התורה כדי לומר שיש בכך ממש. אכן, הבחור או הבחורה אין להם שום ענין לא לעקוף, ואין רשות לאח או האחות המבוגר לעכב, ואין צריך שום מחילה מהם [ועי' טעמא דקרא פר' ויצא ד"ה לא יעשה]. (א.ה.) הוי עובדה שרבנו ביקש לדחות את השעה והציע להורים שעדיין לא יעקפו את הגדולה, ובירך ודחה והמתין עוד. וכבר כתבנו, כי בכל דברים אלו - אין למדים הלכה למעשה). (דברי שיח חיי שרה תשעט מתוך 'כל משאלותי')

כל כך קשה לעקוף אח ואחות, וברגעים הקשים ראוי ללכת על בהונות, וכמובן - לשאול את גדולי ישראל. אבל בכל זאת, מעט הכוונה מפי רבנו, כדי שנדע מה לשאול וכיצד לשאול.

שאלתי: האם לעסוק בשידוכים של הקטנה לפני הגדולה? על הבת הצעירה אין שום ענין שלא להקדים את הבכורה שלפניה, אבל לגבי ההורים, כרגיל הסדר הוא שהגדולה קודם כדכתיב לא יעשה כן וגו', אבל אם יש צורך - אפשר גם את הצעירה קודם. הצעירה כבר בת 21 והבכורה בת 23. ת: אפשר להורים לשמוע גם לצעירה קודם הבכורה.

יש בבית ג' בנות לשידוכים ומדברים שידוך לצעירה. לא צריך רשות מהבוגרות אבל אפשר לומר להם שזו זכות להם שהם יסכימו, אפילו שאין צורך בהסכמתן, והיה אצל אבא זצ"ל כהאי גוונא - שהמבוגרת הסכימה, ואבא אמר שזו זכות לה, ושניהם התארסו באותו שבוע.

מה לומר לצעירה שלא מרגישה טוב מהמצב הזה? כיון שהציעו לה, סימן שזה הזמן בשבילה. [רבנו הסכים גם לומר לה בנוסח נוסף: שעל ידי זה שהבנות הגדולות מסכימות, זה זכות להם, ואי אפשר לה לקחת זכות זו מהם].

א. ד וישב כ"ג כסלו תשנ"ט. בחורים יתומים, והצעיר מעוניין לעקוף את המבוגר בשידוך, והרי זה צער של יתום, כיצד להתנהג? לא צריך להתחשב בכך, והצעיר יכול להתחתן לפני המבוגר.

ב. הגיעה לידי הצעת שידוך, כאשר המדוברת עוקפת את אחותה הגדולה ממנה בכמה שנים ובנוסף לזה, גם אני עוקף

חוויה רוחנית יומית מדי יום אצלך במייל

'ניוזלטר' מלא וגדוש בתוכן תורני - הלכתי, אקטואלי ומרתק.
עם סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד...
בהגשה מקצועית עם טעם של עוד... להצטרפות שלח מייל ל-

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

האם מותר לטלטל מוקצה בשבת באמצעות מקל?

וטלטול באמצעות חפץ אחר, כגון מקל - יש אומרים שזהו גם כן טלטול מן הצד, ויש אומרים שהוא נחשב לטלטול רגיל. ויש שכתב שאם מטלטל את המוקצה באמצעות חפץ שאין הדרך לטלטלו באמצעותו, וכגון שדוחף מוקצה מעל גבי השולחן באמצעות כסא - הרי זה נחשב לטלטול מן הצד אף לדעת המחמירים.

[משנ"ב תמו, יא; ביאורים ומוספים דרשו, 18-19]

מותר לטלטל 'מוקצה' בטלטול 'מן הצד', דהיינו באמצעות חפץ המותר בטלטול, וכגון לנער מוקצה מעל השולחן על ידי הטיית השולחן. ואין ההיתר אלא כשהטלטול נעשה לצורך דבר המותר, כגון כדי לפנות את השולחן; אבל אם הטלטול נעשה לצורך המוקצה עצמו, כגון שמנערו מעל השולחן לפינת החדר כדי לשומרו - אסור.

האם מותר לדחוף מוקצה בשבת באמצעות הרגל?

ויש מגדולי האחרונים שאסרו טלטול מוקצה בגופו, ואף כאשר הוא נעשה לצורך דבר המותר, כגון כדי לפנות את המקום שבו נמצא המוקצה. וטלטול בגופו כאשר המטרה אינה טלטול המוקצה כלל, וכגון שמטלטלו ברגליו בדרך הילוכו - מותר לכל הדעות.

[ביאורים ומוספים דרשו תמו, 19, רשח, 19-20]

טלטול מוקצה בגופו - כאשר יש בכך שינוי מדרך הטלטול הרגילה של חפץ זה - מותר. ואף כאשר מטרתו של המטלטל היא לצורך המוקצה עצמו, כגון כדי לשומרו מנזק. ולכן, לדוגמה, המוצא שטר כסף על הקרקע בשבת, רשאי לדחפו ברגלו למקום סתר, כדי להטמינו עד למוצאי השבת. אולם, אין לטלטל בצורה זו אלא בשעת הצורך.

מי שמצותיו דומות לפת חמץ - האם צריך לחשוש שיש פת חמץ בביתו בפסח?

אלא אם כן מצא את הפת במקום שיש סבירות להניח כי לא בדקו כדין לפני הפסח. וכן פסק החזון איש. אולם, לדעת המשנה ברורה, על פי ביאורו בדעת גדולי הראשונים, אין להקל בדבר אלא לענין אכילת הפת לאחר הפסח, אך לא בפסח עצמו.

[שו"ע תמו, ד, משנ"ב יב-יג, וביה"ל ד"ה מותר; ביאורים ומוספים דרשו, 20]

מי שמצותיו דומות לפת חמץ העלולה להימצא ברשותו, וכגון אלו מבני ספרד הנוהגים לאפות מצות עבות הדומות לפת חמץ; וכן אלו מבני אשכנז האוכלים מצות מכונה, במידה והן דומות בצורתן ובמקמן למצות חמץ הרבועות הנאפות בימות השנה - לדעת השולחן ערוך, אם מוצא בביתו פת בפסח במקום שאינו יודע כי הניח בו את מצותיו, אינו צריך לחשוש שזוהי פת חמץ,

* המוצא חמץ בביתו בפסח, אם מצאו בחול במועד - ישרפנו מיד. ואם אינו יכול לשורפו מיד, לכל הפחות יוציאנו מיד מרשותו, כדי שלא יכשל באכילתו, וישרפנו מיד כשיתאפשר לו. אולם, אם מצאו ביום טוב - יכסה את החמץ בכלי, כדי שלא יכשל באכילתו, וישרפנו במוצאי יום טוב. ונהגו שלא לבערו ביום טוב אף באופן שניתן לומר לגוי לבערו ללא עשיית מלאכה דאורייתא. ובזמננו, שנהוג לכתוב בשטרי מכירת החמץ שכל החמץ שבבית מכור לגוי - אף המוצא בחול המועד אינו רשאי לבערו; ויש אומרים שיכניסנו למקום שבו נמצאים כל הדברים המכורים לגוי; ויש אומרים שיעמיד סביבו מחיצה בגובה עשרה טפחים.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר להסיר חפץ מעל גבי עשבים בשבת?

וקנים שדרכם להתקשות לאחר זמן, אסור להשתמש בהם אף כשהם רכים, ולא הותרו בשימוש אלא קנים שאינם מתקשים לעולם. וכמו כן, קנה שאינו רך מאוד, למרות שאינו קשה כאילן - אסור להשתמש בו, משום שהוא עלול להישרב בקלות תוך כדי שימוש.

[שוע תט, ג, משנ"ב י, יב ריג, וביה"ל ד"ה שהם; וראה משנ"ב שלו, יג-טו, ושעה"צ ח]

חכמינו ז"ל אסרו להשתמש בעצים בשבת, מחשש שמא תוך כדי שימוש יתלוש המשתמש - בכוונה - עלים, ענפים, או פירות, ויעבור על איסור מלאכת 'קוצר'. ובכלל איסור זה, אסור אף להסיר מעל העץ חפץ המונח עליו. וקנים, וכיוצא בהם, שהם קשים כעץ - דינם כעץ; אבל עשבים, קנים רכים מאוד, ועלי ירקות - מותר להשתמש בהם.

הלוח היומי

כ"ב בחשוון | רבי יששכר דב ב"ר יהושע רוקח זצ"ל, האדמו"ר מבעלז, בעל מהרי"ד, לקט אמרי קודש ועוד

יארצייט:

תי"ז: רבי משה ב"ר יצחק יהודה לימא זצ"ל, מגדולי האחרונים, בעל חלקת מחוקק.
תקע"ד: רבי דוד שלמה ב"ר ירחמיאל אייבשיץ זצ"ל, מסורוקה-סרביה, בעל לבושי שרד, ערבי נחל ועוד.
תקע"ט: רבי עזריאל ב"ר דב הלוי (מזאמושיץ) הורוויץ זצ"ל, אב"ד לובלין, המכונה 'ראש הברזל'.
תקפ"א: רבי רפאל יוסף ב"ר חיים חזן זצ"ל, אב"ד באיזמיר-תורכיה ובחברון, בעל חקרי לב ועוד.
תרל"ז: רבי מיכאל ב"ר יוסף הופמן זצ"ל, בעל מים חיים.
תר"פ: רבי ישעיה ב"ר יעקב יצחק טברסקי זצ"ל, ממקארוב.
תרפ"ז: רבי יששכר דב ב"ר יהושע רוקח זצ"ל, האדמו"ר מבעלז, בעל מהרי"ד, לקט אמרי קודש ועוד.

האם ייתכן אופן שבו יש מצוה לשמוע לשון הרע?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי ב'חפץ חיים'

ודוגמה לכך הביא הגר"י זילברשטיין (חשוקי חמד בכורות כא, ב), מעשה באשה שישבה באוטובוס ושמעה שתי בנות המדברות לשון הרע על אחת מחברותיהן שהתארסה אמש, ודיברו כמה מסכן הוא החתן שהתארס איתה וכו', פנתה אליהן האשה ואמרה: אני מאד מודה לכן על הדברים, החתן הוא בני, ואני הולכת לספר לו את הדברים ולשכנע אותו לעזוב את השידוך... הבנות נבהלו מתוצאת דיבורן ופרצו בבכי מר וניסו לומר עד כמה הגזימו ושאינן אמת בדבריהם, ואז אמרה להן: דעו לכן שהחתן אינו בני, וכל כונתי היתה ללמדכן עד כמה חמור איסור לשון הרע ועד כמה יכול הוא להזיק. והביא שם, שכיון ששמעה האשה את הדברים בשביל שתוכל אח"כ להוכיח הבנות על דברן, מותר היה לה להמשיך ולשמוע, וכן לא היתה צריכה להפסיקן קודם.

בסעיף ד (כלל ו' מהלכות לשון הרע) מביא ה'חפץ חיים' שאחד האופנים בהם מצוה לשמוע לשון הרע הוא, כגון אם בא אחד לפניו להתלונן על חברו באיזה ענין שעשה נגדו, והוא יודע במספר, שעל ידי שיטה אוזן לדבריו יוכל להשקיט את כעסו וכך הוא לא ישוב לספר זאת לאנשים נוספים ובוזה יתרבה השלום בישראל. אמנם למרות שבאופן זה מצוה עליו לשמוע, יזהר מאוד שלא להאמין בעת השמיעה, רק יחוש בלבד, כדי שלא להיכשל בעוון קבלת לשון הרע.

בביאורים ומוספים מציינים, שמבואר מדברי ה'חפץ חיים' שאף שעל ידי השמיעה הוא מכשיל את המספר באיסור לשון הרע, מכל מקום כיון שעל ידי ששומע מציל אותו בהמשך מעבירה חמורה, שיספר לאנשים נוספים והם יאמינו לדבריו, ממילא אין זה נחשב מכשלה אלא הצלה.

תלמידי חכמים שבדור שלנו

היצר הרע מסית לאדם דלא שייך כלל דין מבזה תלמיד חכם רק בזמן הגמרא שהיו חכמים ביותר, אבל לא על אלו שבזמננו, והוא טעות גמור דכל תלמיד חכם הוא לפי הדור ואפילו בזמנינו, אם הוא רק ראוי להורות, ויגע בתורה, נקרא תלמיד חכם והמבזה אותו אפילו בדברים בעלמא ואפילו שלא בפניו, עוון פלילי הוא וחייב נידוי על זה, כדאיתא בשו"ע. (החפץ חיים הל' לשון הרע כלל ט אות ד)

נשתדל להזהר מאוד בדיבורנו שלא ישמע מהם שום זלזול על תלמיד חכם, ונקפיד לכבד כראוי כל תלמיד חכם באשר הוא.